

Халатносецътъ бѣше единъ кроткъкъ лудъ, и въ това му качество оставяхъ го да ходи свободно, даже и да излазя извънъ градината.

Той погледна равнодушно Кардашева, усмихна се нѣкому си, па си зачовърка носа.

— Глухъ ли си, байо? — измъра го Кардашевъ, но веднага забѣлѣжи погрѣшката си и се обърна, за да види нѣкого отъ прислугата на болницата.

Внезапно отъ прозорцитѣ се раздаде една страшна врява, смѣхъ, кикотене, викане, ржмжения, щото ги заглушихъ. Тѣ видѣхъ, че сячкитѣ тие луди хора се смѣяхъ тѣмъ, че тѣ имъ вдъхвахъ съ присѣтствието си тие дивашки вийнета и истерически смѣхове на безсмислени гадини.

Кардашевъ едвамъ можеше да побѣди отвращението си отъ тая гледка: идеше му да се махне веднага отъ тука.

Изъ входа на лудницата излѣзе една жена, просто облѣчена.

Кардашевъ се двоумеше да се обърне ли къмъ нея. Той испитваше погледитѣ ѝ.

Тя разбра недоумението му и го попита:

— Кого дирите, господине?

Ясниятъ ѝ гласъ и разуменъ погледъ го успокоихъ. Той разбра, че тя е шѣтачка, и я попита за управителя.

— Почакайте!

И тя се изгуби въ входа.

Веднага се появи единъ нисъкъ, младъ, вѣжливъ господинъ, съ перо на ухо.

Здрависахъ се.

— Прѣди малко доведохъ тука роднината на У? попита Холски.

— Да, нещастниятъ — отговори управитель.